

Zbirka DROBEN LIST

Milojka B. Komprej

POD MILOSTJO NEBA

Velenje, avgust 2023

za / radi / Jaša

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica,
Ljubljana

821.163.6-1

B. KOMPREJ, Milojka

Pod milostjo neba / Milojka B. Komprej.

- Velenje : Knjižnica, 2023.

- (Zbirka Droben list ; 5)

ISBN 978-961-92287-5-3

253315584

Zoran Pevec

Pod milostjo neba

Milojka Komprej je profilirana in izkušena književnica ter uveljavljena organizatorka kulturnih prireditev ne le v Šoštanju, kjer živi in ustvarja, temveč tudi v naši širši tozadevni pokrajini. Za njeno dosedanje poezijo in prozo je značilno ukvarjanje s samodoživljanjem jaza, iskanje izvornosti in občasni čutni erotizem, kar stopnjuje s (samo)zavedanjem in z natančnim opazovanjem okolice. Tokratna pesniška zbirka pa vse to nadgrajuje še z identitetnimi ter časovno-spominskimi vprašanji.

Zbirka je razdeljena na nekaj sklopov, vsem pa je skupno naslavljanje drugega in iskanje njegove bližine ter vračanje k sebi in k svoji preteklosti. Pesniška subjektinja je v uvodnih pesmih v dialoškem odnosu z angelom, ki je obenem odrešenik, spovednik in skoraj brezpogojni zaupnik. Angel je pravzaprav rdeča nit, skozi katero se bralki/bralcu prikazujejo razmišljanja in doživetja tubivanja. Dvomi in skepse, ki spremljajo dojemanje tubitnosti, želje in hrepenenje pesniške subjektinje so »zrcalo njene duše« (takšen je tudi naslov ene od pesmi), a prikazujejo tudi skladno sobivanje z okolico in naravo ter spoznanje eksistencialnih izkušenj – te lirskega jazu tako ali tako nikoli niso idealne, a so prav zato toliko bolj življenjske. V pesmih se prikazujejo pesniške sanje mladostnega dekleta, ki se kdaj izpolnijo, včasih pa tudi ne. V tej skrivnosti o(b)staja živo hrepenenje, ki odhaja od sebe v svet in se vrača k samemu sebi, k svoji preteklosti in k prvobitnosti otroštva. Pesniški jaz je kreativen skupaj

z nebeškim angelom, je z njim v osebnem odnosu, kdaj pa skupaj z njim tudi počiva v »bazenu trenutka« in v mišljenjski kontemplaciji, poglobljeni v kozmični razmislek o panteističnem sožitju z naravo.

Ko angel prevzema vsakdanje vloge je povsem človeški ali bolje rečeno, skupaj z njim se pesniški jaz zlije v skladno celoto dejanskega, obenem pa se z njim dviga v nadzemske, skorajda nebeške višave, kjer odkriva svoje izvore v spominu na mater in na očeta, na otroštvo, na domačijo in družinsko preteklost.

V sklopu, v katerem lirski jaz poudarja odsotnost tega trenutka, se zaveda izgube izvirnega vrta mladosti in hrepenenja po idealnem življenju, četudi se ob tem ne počuti kot ujetnica zaprta v okolici ali v sebi pa zna najti tudi svobodno sproščenost različnih vsakdanjih prijetljajev. Verz se v tem delu sprehaja med domačijo, hišico na hribu, spominom na družino, idiliko narave in harmonijo glasbenih tonov harmonike. Na dvorišču svojega otroštva ima pomembno mesto mati, ki ponuja ustvarjalno pot v življenje in življenjsko energijo, zavetišče, gnezdo, vsa pričakovanja, na neki način pa tudi zavedanje o tem, da na tem svetu ni vedno vse lepo in prijazno.

Takšna bachelardovska izhodišča so polna spominov, zlitja s preteklostjo, optimističnih pogledov na svet, ki pa so kdaj zamejeni tudi s tesnobo in z notranjim nemirom. Tu so bližine »precejenih spominov« in ravnotežje življenjskih izkušenj. Pesniška subjektinja ves čas ohranja

optimistično razpoloženje, kljub temu da ve, da naivni pogled na svet in tubitnost, ne prinašajo samo pozitivnih učinkov. Bivanjska negotovost se zato seli med dobrim in slabim, med praznino in polnostjo izkušenskih trenutkov. Toda kljub temu da se časa ne da zavrteti nazaj, da je vse, kar je bilo, nepovrnljivo, da se vse spreminja, pesniški subjekt navdaja občutek vztrajanja in upanja v ta svet in verjetja vase. Tako ostaja v spokojnosti spomina in v realnosti tubivanja, med vidnim in nevidnim, v dozdevno/nedozdevnem svetu, na meji med izrekljivim in neizrekljivim v intuitivno zaznavnem, pa vendar tudi spominsko neodložljivem opazovanju in iskanju sebe ter drugega. Nahaja se v dinamični mreži odnosov in v večplastni razsežnosti dojemanja sebstva. Vse skozi družinsko preteklost in energijo, ki jo ohranja skozi misel na mater, svojo preteklost, otroško izvornost in očaranost, ki jo vodi na pesniško in življenjsko pot. Pod to milostjo neba je tudi v realnem času in v prostoru s polifonijo glasov in dolgim tehtnim, a pesniškim premislekom o tem, kako in zakaj biti tu, sedaj in na vekomaj. Pesniški jaz Milojke Komprej je poetično zanesljiv, inovativen, naraven in iskren v najbolj intimnem središču svoje in s tem tudi naše, bralčeve osebnosti – in prav zato tam, kjer se izpisuje vsaka kvalitetna in dobro umerjena pesniška beseda.

MED NEBOM
IN ZEMLJO

Ker ti nisem mogla zreti v bele oči

*nisem pozabila nate, Angel.
nisem se predala pticam rajskih vrtov,
palčkom z brado ovito okoli nog in dobrim vilam.
nisem pozabila na prah in blato,
na brezštevilne zablodele poti,
zaprta vrata in kupe smeti.
nisem pozabila, kako je, ko joče telo,
ko se duša ovije v mrak
in je vsak korak neskončna pot skozi puščavo.
ko so ustnice suhe prijaznih besed,
ko je teža izdiha, kot teža sveta,
v globine misli zajedena črna tema.
nisem pozabila, kako je, ko te nisem klicala,
ker ti nisem mogla zreti v bele oči,
ko sem se bala leči v tvoj prah,
ko sem želela, da me raztrgajo volkovi, poteptajo sloni,
da mi lisice zgrizejo vrat.*

*a danes ti pišem kar tako, ker je četrtek,
vsakdanji četrtek in je vse prav
in je tudi med nama vse blizu, vse tu.
ko se je jutro dvignilo kot jata ptic v neizmerljivo veselje
in bo noč polna tankočutnih zvezd.
in vmes, vmes je razigran, sončen dan.
pišem ti, ker je tak navaden vsakdan,
da ga deliš z menoj.*

Že takrat ali pa veliko prej si bil z menoj

najbrž bi se te morala spomniti
že kdaj prej.
najbrž bi morala to storiti vsak dan
ali vsaj pred veliko večerjo.
saj, včasih sem, kadar je bil dan brez zvezd
in kadar so zaprhutale kapljice noči pogledale k tebi.
a danes ti pišem, belo pismo hvaležnosti.
ja, danes ti pišem in pozno je.
seveda te ne vidim, moje oči ne bi prenesle svetlobe
tvoje milosti
in pišem ti zelo počasi, angel, preveč se je nabralo,
preveč za eno pismo, eno knjigo, eno zgodbo.
zato ne bova hitela, Angel, vsaj tokrat bo misel počasi krojila
rokav
stare poštna obleke.
že takrat ali pa veliko prej si bil z menoj.
čutila sem sapo tvojih svarečih misli na srcu,
ko sem posedala v predsobah, pogreznjena v pošvedran
naslonjač
misleč, da je vse žamet in barok in brokat in svila.
kakšna zmota, kakšna neverjetna prevara.
ležim in opazujem strop,
iščem besede začetka,
manjka mi pridevnikov za konec
in s samoglasniki imam zveneč prepir.

že večkrat je bilo tako, vem, že velikokrat je bila
blazina pod mojo glavo naphana iz perja tvojih kril
in samo to mi prihaja na misel, koliko perja si porabil zanjo.
koliko belega perja!
kajti gotovo imaš krila, takega si te predstavljam,
angela biserno belih kril,
opuljenih od let in druženja z menoj.
res bi rada po vrsti, kot pravi pesnik, takšen pravi pesnik
/v sebi do prave resnice in z rdečico čez lice/.
a ne vem, ali bom zmogla,
poznaš me, rada kaj prikrojim, olepšam,
prelepim z obližem smehljaja.
poznaš me in zato te vprašam; Angel, kako velika je tvoja
ljubezen?
koliko zmore?

Bom lahko živela od njih

najbrž ti tega ne bom poslala, Angel,
najbrž bom samo prebrala in vrgla stran,
škoda, da peč več ne gori, prijazni ogenj pozabe.
bolj prav bo tako, že tako ne veš več kam z menoj,
najbrž jadikuješ, kaj in kdo sploh sem
in kaj se je zgodilo s tisto deklico,
nekoč je imela rdeče lase in srebrne oči.
nekoč je imela, kaj vse se z leti zgodi!
a ne bi sedaj o tem,
ne bi cefrala spominov, od njih je vse težje,
a vendar brez njih, saj veš, Angel,
brez njih nas ni.
spomini. bom lahko živela od njih?
bom čutila njegov topli dih, vonj njegovih poljubov,
pesem obljub, bom pela refren, ko bom obžalovala?
ne vem, nekje sem prebrala, da moraš ljubiti dovolj
in še bolj,
da spustiš, dovoliš ljubezni, da odleti,
zaživi v drugem, drugje.
to sem prebrala nekje.
in da je treba dati ljubezni svobodo,
da je samo tako tista prava,
samo tako zares polno srce in čez.
nekje sem prebrala,
da manj boli,
če se pretvarjamo v ples gosenic,
pomladnih cvetic in bosih stopal v blatu.

*Angel, ti si moja priča, ti veš, da nisem lagala,
reki zaraslih bregov.
samo ti veš, kolikokrat sem zaman.
ti me razumeš, zdaj grem, preden spet pridem.
ti mu povej, zaprhutaj mu kot znaš
s svojimi krili.*

Bedenje s tabo je prijazen obred umivanja nog

*pred kratkim sem ti pisala, Angel,
nekaj stavkov, par besed nanizanih v odstavke, poglavja,
zavezane lističe rumenih strani.
pisala sem ti, da ti rečem hvala.
a je nekje sredi zamaha obstala pot sklenitve dlani.
in molitev zate, zataknjena v vejico kropilnika na stranskem
oltarju
cerkvice sv. Antona.
pišem ti sredi noči, svetli se v jutro,
ti pa počivaš na mojih
razprtih vekah in se igraš s trepalnicami.
nisem jezna nate Angel, na tvoje lestvice utišanih melodij,
ki mi ne dajo spokoja.
bedenje s tabo je prijazen obred umivanja nog,
med prsti prelivava toplo in zadovoljno migava s palci.
mogoče bova tudi malo zaspala.
proti jutru, bova zaprla oči
in se smehljala zelenim plamenom.
pisala sem ti, kako sem ležala na tleh,
z glavo na mehkem
polnilu tvojih kril.
na hladnem pesku življenja,
ne da bi mi povedal, da si ga zdrobil zame iz ostrih čeri.
precej utrujen se mi zdiš in malo nejevoljen,
da bi lahko bolj pazila, mi utripajo tvoje biserne ustnice.*

jaz pa se še kar smejim. še kar smejim,
ker imam najboljšega Angela
na svetu.

se reče tako? Ali se bolje sliši na nebu?
ampak če bi bil tam, potem se ne bi dotikal jamice na licu
in to ne bi bilo v redu.

ker tam je prostor za tvoje ležišče.

Zaspiva, moj Angel, jutri mi boš spet polagal
blazino pod glavo in najbrž boš razočaran,
ker bom pozabila počesati tvoja krila.
a saj me poznaš, že velikokrat
sva skupaj navila peščeno uro.

Zrcalo moje duše v njej živi

Angel moram ti povedati,
da sem srečala drugega Angela.
ravno takšen je bil kot si ti,
snežno belega srca in pegastih kril
se je dvigoval v nebo, pod njim je stala moja hči.
pomahal mi je in jaz sem mu zažugala nazaj.
da ne bi slučajno kdaj zaspal, pozabil nanjo,
kam odfrčal!
malo mlad se mi je zdel,
pa saj si bil nekoč mlad tudi ti.
skupaj sva se postarala, naveličana, ti angelov, jaz ljudi,
razočaranj in pričakovanj, tako malo ostane.
tako je in nič hudega zato.
a nočem o sebi, tokrat te ne prosim zase,
tokrat te prosim, da odletiš,
preiskat nebo,
vsako zvezdo obrneš, vsak planet, vse veselje,
se potopiš v morje, izdihneš v sonce, dokler ga ne najdeš.
njenega Angela!
in mu naročiš, kar ti zdajle naročam jaz,
kar ti naroča moj stari obraz,
gube na njem in pege in moje oči,
zrcalo moje duše v njej živi.

*zato mu svetuj kot Angel Angelu, naj ne pozabi nanjo,
naj čuva njen dih, njen gib, njeno srce,
naj jo pogreje, naj jo ohladi, naj ji pripravi posteljo
in naj z njo zaspi.
naj jo boža, naj jo miri, naj jo spravlja v veselje, vodi v ljubezen,
naj jo pazi, da ne zaide v greh. Naj bo njen smeh!
povej mu, zelo resno ti pravim in če se imaš kaj rad,
pazi na krila, da se ti ne zapro,
ker Angel, saj me poznaš,
brez nje tudi naju ne bo.*

Zamišljeno pokrivaš krila z nočjo

prazna sem ostala, Angel,
nič se je spremenilo v vse, vse je postalo nič.
Vsi dnevi v tednu so postali ponedeljek, vse ima začetek,
ki mu nočem imenovati konca.
strah me je.
razcefrani delci kože so kot razcapana obleka srca,
kosti mi razpadajo,
v mraku poslušam drobljenje vranice
in želodec bije svoj boj z vrvico pripeto na srce.
poslušam ga, skušam ga prepričati s pesmijo pa bije grozne
stvari,
ne dovoli,
da ga prepričam v ritem moči.
ni me strah zase, ni me strah mojega konca,
ko bo prišel, ne bom vedela in če ne veš ni hudo.
Pravijo, da je to bolezen, ki ne boli,
lažejo, ne verjemite, lažejo vsi.
ali pa ne vedo?
bolje je, seveda je bolje verjeti, da je tako.
bitko s sprejetjem.
zmagujem v zanikanju, a ostajam poražena.
bijem vsakič znova naravnam uro, ko bo zvonila, bo torek in
ponedeljek bo
izginil kot zaspanec v očesu.
odpiram ga k novemu dnevu, samo na pol, da bi ju prelisičila.
dan in minevanje.

vse bo še dobro, mi pravijo in upirajo pogled v tla.
ti pa sediš na macesnu pred hišo in dišiš drobne zelene iglice.
zamišljeno pokrivaš krila z nočjo.
Angel.
nič ne rečeš in tudi macesen molči.
lani smo mu požagali veje.

Daj mi resnico, da se borim z njo

strah me je, Angel.
tako strah, da se mi podirajo črke na tipkovnici in
preletavajo ekran kot črne sence vran.
neurejeno urejene, sem in tja.
ne zmorem poiskati vseh samoglasnikov,
da bi zame kričali bolečino,
in soglasniki so se potuhnili med cvetove vrtnic,
ki dišijo na moji mizi.
tolažijo me, da je vse še živo, tako živo,
tako rožnato predvidljivo, ujeto v niz trenutkov,
ki si morajo slediti.
drug za drugim, da bo potem vse prav in vse tako,
kot mora biti.
jaz pa niham med u in s in ne najdem sozvočij,
ode radosti, ki bi zapela.
dvomiš Angel in jaz vem, da ve, da dvomim tudi jaz.
borim se z neizrečenim, utišam ga, da ne postane resnica.
prosim, da mi nasuje upanja,
prosim tebe, Angel, zamahni s krili,
napodi demone noči.
daj mi moči, da vztrajam tudi zanj.
daj mi resnico, da se borim z njo.
daj mi nož, da ga zabodem v strah.
naj izkrvavi, naj popusti jekleni obroč okoli srca,
daj mi zdravila,
da bova celila v rosi življenja.
sveža in živa.

Je tvoje nevidno srce krvavelo

*Angel obrni se stran, prosim, ne sodi
po rožnatem pramenu las, po jamicah, ki mi cvetijo v licu,
in po nasmehu, ki mladi obraz.
ne sodi me, za to bodo poskrbeli drugi, raje me skrij pod svoja
krila,
razširi jih, da bom prikrla svoj greh.
ker vem, sodba bo prišla, in takrat bom krvavela
iz rdečih ran, takrat bom poteptana v prah
zaničevana in prezirana.
Angel, si kdaj ljubil?
je tvoje nevidno srce krvavelo,
je pretakalo belo?
rada bi belo, verjemi mi, saj veš, rada bi,
a vse se je pobarvalo, prelilo, predrugačilo,
vse je postalo življenje.
vse je postalo svetla mavrica in temna noč.
vse sva postala.
prezirana in zasmehovana zaljubljena.
v nekem kotu nebes ali pekla bo prostor,
Angel, prihrani ga.*

Tako vsa in vse si bila

vidiš, Angel, preveč sem ti verjela,
prehitro sem zazibala tihoto tvojih dlani.
prehitro sem bila vesela svetlih dni in
tankočutnih nočnih zvezd.
še veš, ko sem delila s tabo tak navaden dan,
presajen v vesolje.
še veš, ko sem delila s tabo
tak posrečen vsakdan?

pozabila sem ti omeniti tisti ponedeljek,
gotovo nisem verjela, da bo kdaj prišel
nisem hotela, kako le bi?
nikjer ni zapisano kakšne barve je bolečina,
kako se vse spremeni, zruši, razbije, zagrne v temo,
kako se pogrezne jasno nebo
v votlino brez dna.
tako vsa in vse si bila
in kar naenkrat naj te ne bi bilo?
da se zate ni dobro izšlo mi pravi tuji glas,
ne razumem, zakaj govori te hudobne stvari.

Angel, ne pravi mi, da si jo potreboval,
ne zavijaj s svojimi prosojnimi očmi
ne sklepaj rok v molitev,
ne razumeš, da ne razumeš, da to ni rešitev.

hočem jo nazaj, hočem še enkrat posedeti z njo,
preveriti, ali je rožam preveč mokro,
ali je na vrtu kaj zraslo in vrtnice, ja, vrtnice, te so letos res lepe.
še enkrat jih hočem nabrati
za majhno belo vazo v njeni sobi,
ji skuhati čaj v njeni posodi.
pripraviti svinčnik in papir,
zapisati nanj besede ljubezni,
hočem, me razumeš angel!
ne umikaj se v prosojen nič, sovražim te, sovražim to tišino
ta mir,
še enkrat prižgem televizor,
posedim na njeni postelji,
glasba igra, tista domača
mama, samo zate, vsa glasba sveta.

Tisoče drobnih ljubezni si nam dala

to pomlad, Angel, je naša češnja vzcvetela prezgodaj
kakor naivna nevesta, ki se ji mudi k oltarju,
je pozabila povezati pričakovanje v šopek.
poteptano je ostalo v zadnjem delu velike dvorane življenja.
češnja pa je vzcvetela, v svetlem jutru je ponujala belih
poljubov v nebo.

zakaj je nisi ustavil, Angel,
zakaj te ni bilo,
ko je avtomobil z modro lučjo stal na našem dovozu
in so odpeljali njo?

Mama.

topla jesen te je vzela v svoje naročje, a ni te ogrela
in ti, kakor da nisi hotela sprejeti želje, da prideš nazaj,
enkrat je treba umreti, si rekla včasih in vsi smo se smejali tvoji
modrosti.

zakaj?

mrzli vetrovi zime ugašajo svečke, teptajo cvetje v smrt.

rada si imela drobne vrtnice, poln jih je naš vrt.

včasih si jih nabrala sama, z muko in palico si se otepala trnja,
drugič sem ti jih nabrala jaz.

takrat se ti je razvedril obraz.

tisoče drobnih spominov si pustila v svoji sobi,

tisoče drobnih ljubezni si nam dala.

Mama, zakaj nisi ostala?

letos je češnja vzcvetela prezgodaj, čakala je,
da sedeš na klopco pod njo,
se otepaš čebelic in preštevaš mravlje, tu in tam
pogledaš v veje nad sabo.
rečeš katero s sosedom in čakaš na svoje, da pridejo, da ti rečejo
besedo ali dve.
samo to si potrebovala. besedo.
bi potem ostala?

letos je češnja vzcvetela prezgodaj, iz drobnih popkov
je rasel cvet, nežen in krhek, kot si bila na koncu ti.
krhka podoba življenja, ki se predaja, vedoč, da kljub vsemu
ostaja.
Angel, jo čuvaš? si z njo?
letos je češnja vzcvetela prezgodaj
začudena, da življenje še spi,
da je zunaj hladno in mraz hromi telo,
je stresla belih cvetov na rjavo travo, bilo jih je čez in čez,
preveč za spomin, premalo za to kar je odšlo.
Mama.

Vrtenje brez premora okoli in okoli

saj me poznaš, moj Angel,
spet mi ni bilo mar za senco tvojih trepalnic.
spet sem lovila metulje kjer jih ni
in posedala na pogorišču belega ognja.
kar ugasnila sem,
kar nehala sem goreti, pa sem želela, saj veš!
vedno je prostora za nekaj iskric, za nekaj kresničk,
sem govorila in lagala svoji rami, da ne bi sedel nanjo.
in mi kljuval v uho,
poslušal kako mi misli temnijo, kako se zapiram v nebo.
spet so prišli čas izpahnjениh vitic srca,
časi, ko sem dvojina brez dva.
zato sem bežala od tvojih peres
nisem hotela, saj me razumeš, nisem
hotela, da bi me videl
v kotu zmečkanih kolen.
toliko umazanih oblek, toliko umazanih kupejev
toliko umazanih reči drvi skozi mene,
vse polno križišč, vse polno neskončnih krožišč!
vrtenje brez premora okoli in okoli.
brez izhoda, samo izložbe polne lutk
krivih ramen in polomljenih rok.
vse se vrti, na lutki je rdeča obleka
barva krvi.

*vse se vrti, vesolje se je potopilo v motno reko,
zvezde so utonile v blatno dno,
z golimi rokami jih luščim iz močvirja,
da umirajo v mojih dlaneh.
moj angel, saj veš, saj me poznaš.
nisem.*

Še je v meni deklič in sanje se niso izpolnile

večkrat se ustavim, pomolim ob znamenjih življenja,
večkrat jih tudi zgrešim.
kaj mi pripovedujejo sence zimskih dni, ko se noč potegne
globoko v dan in se stemni, še preden poljubim nebo?
ko se ples snežink spremeni v mrtvaški prt.
pokrijem se z njim, da lažje zadiham.
toliko mrtvih ljudi je v mojem življenju in ti Angel,
mi obljubljaš, da umrem tudi jaz.
kako in kdaj? ne daš odgovora, prerok upanja ponujaš
še en dan,
mogoče dva, lahko tudi tri.
in kaj vse se lahko med tem zgodi.
sprejem darilo življenja in te pobožam po tvojih krilih.
mehko zapredeš v dlan in pobalinsko pomežikneš,
da mi je še ostalo.
veliko ostalo ali preživeti malo?
kakor vzameš, skrivnostno predeš mehko.
na oknih dišijo zimske rože, jaz pa hočem pomlad,
hočem še vsaj eno pomlad.
tisto mojo, samo mojo, čas ko sem dihala
v ledeno rožo na šipi, ki se je topila skupaj s snegom na naši
rebi.
ko so pokukali zvončki na travniku ob vodi in sem komaj čakala,
da zagazim med nje z gumijastimi škornji.
saj se me še spomniš, Angel, od takrat, pletene zelene jopice,
rdečih las in pegastih lic.

ja, bila sem pegasto dekle in takšna sem ostala.
to mi lahko šteješ v dobro.
ali pa vsaj podaljšaš rok trajanja, zaradi peg in škornjev v blatu.
ne izgovarjaj se na mojo izbiro,
mogoče je nisem imela,
ni res, da je nisem hotela.
in če jo imam zdaj, potem hočem nazaj pomlad,
tisto zadnjo, ko sem bila še nevedna,
nikoli zadosti vredna za velike stvari.
jaz pa sem jih hotela in še jih želim.
še se vidim drugačno, še hrepenim,
še je v meni deklič in sanje se niso izpolnile.
Zato, moj dragi Angel, mi moraš vrniti pomlad
in če me imaš zares rad,
boš vrnil tudi mene.

Tako se mi zdi, da tudi ti malo počivaš

*kako pa kaj Angel te dni?
kakšna so tvoja lica, koliko je na njih sledi
preteklih časov?
so nagubane v smehu,
se skrivajo v grehu, ali pa se čisto povprečno mršijo nad mano.
nič se nisem spremenila, komaj kaj naučila,
premalo delam, nič ne pišem, lenarim in odštevam jesen.
ti veš, da to ni moj čas in tudi zate nimam časa.*

*včasih se ti zvečer zazrem v namišljene oči,
včasih se pobožam,
svilnati popek zacveti pod mojimi prsti.
tako se mi zdi, da tudi ti malo počivaš,
da hodiš spat podnevi
in zehaš dolgočasne noči.
tudi meni se ne spi, a nisem utrujena.
kot nirvana miru se zapirajo vrata pred tujci,
ne spustim jih skozi, previdno odpiram srce.
ja, to srce, zdaj bije po novem.
zdaj bije drugače, zdaj sije v novo ime.
to ti povem enkrat drugič, dovolj o meni.
sprašujem te, kako si kaj ti?
ponujam ti ramo, katerokoli, sedi nanjo
in mi počeši ušesa z melodijo neba.
zaigraj mi visoke in nizke tone, base če hočeš,
te imam rada, te znam.
rada igram. na nizko.*

In vse puščave so ozelenele

*moj angel,
danes si spet moral klečati v kotu,
gledati v belom,
mogoče
si prešteval zrnca peska,
mogoče si pletel mrežo skupaj z dolgonogim pajkom?
mogoče si štel moje vzdihе.
Angel, ne morem si pomagati, moj svet
je trčil v njegova nebesa, vsa drevesa mojega vrta so se prepletla
z njegovimi
in vse puščave so ozelenele.
isto sonce naju greje in moči enako topel dež,
potopljena v črno morje se izgubim v njem.
nič ne odseva zlate ribice moja belina.
nekoč davno nazaj sem si zaželela
njegove svetle sence ob moji,
a takrat ne bi znala tako ujeti njegovih lic v dlani.
tako prijeti in nikoli več izpustiti!
tako imeti in ničesar več želeti.
Angel, če si slišal moje vzdihе,
potem veš,
potem mi boš odpustil, mojo srečo, mojo skrivnost
in svetle kamenčke v kotu,
pripravljene so, da pokleknem nanje,
čakajo
moje kesanje.*

Prišla do zlatega konca

takole, moj Angel, midva nikoli ne bova
prišla do zlatega konca.
vsak dan je nadaljevanje in vsak dan je nov stih
ali pa vsaj plitev vzdih.
to je pomembno, dihati, v tem je vsa skrivnost.
ti jo poznaš, že dolgo še pred mano si se najbrž ukvarjal
z dihanjem.
vaje za zdravo telo
ali pa kar tako, saj veš, preprosto živeti.
takole midva nikoli ne bova prišla do zlatega konca
in zakaj bi se pravzaprav trudila.
z godbami, ki se jim pravi vsakdan,
s srečo, ki se ji pravi biti izbran,
z žalostjo, ki se ji pravi preizkušnja,
z nemirom, ki se mu pravi slutnja.
/črni avti vozijo v nočeh, črna težka slutnja žge v ljudeh/
mimo mene vozi vlak in cesta je ob nedeljah polna.
mimo mene teče reka, tista reka, ob kateri sem se rodila.
ne, reka ni ista, reka je vsak dan druga,
samo ime teče isto.
in tudi jaz sem vsak dan druga, samo ime je ostalo isto.
čisto isto.
kako pa je tebi ime,
Angel?

si se mi sploh kdaj predstavil s pravim imenom, si se kdaj
pozdravil v jutru z menoj,
mi zaželel lahko noč in na svidenje.
me je bodrilo zgolj upanje in tešila ljubezen?
si bil le privid, sončni odsev, senca oblaka?
velika prevara?
četudi si utvara, nekoga moraš imeti rad,
in nekomu moraš zaupati sanje.
takole ne bova nikamor prišla, moj Angel.
zato bom še počakala, naj se zvrsti, kot se mora.
naj še živi
pegasto dekle, ki ni nikoli odložilo svojih škorenjčkov
za blato, ki ni nikoli sijalo kot zlato,
a je vendar bilo.
takole ne bova nikoli prišla do zlatega konca, moj Angel.
lahko pa začneva znova.

V DRUGI
PREDSTAVI

Nikoli več tvoj vrt in zorano polje

pravzaprav je vse isto.

tako me prepričujejo tvoje oči,
iščem tisto nekdane v njih, tisto, kar si bila
in kar še ugledam ob posebnih dneh,
napolnjenih z blazinami ljubezni.
na njih počivava, v mehkem perju
skrivava besede in strah.

pravzaprav je res isto, razen tistih globokih ranic okoli ust,
kot da ti je nekdo z nožem izrezal smehljaj!
in jaz, kot da ti ga ne morem naravnati med vsemi poskusi
mojih obiskov.

Vem, da ni prav,
a kaj je sploh prav v tej zgodbi tvojih odsotnih rok,
ki me nikoli več ne objamejo,
tvojih drsajočih nog v zapackanih copatih.
spet si zlila kakav po tleh.

In kaj sploh je v zatišju majhne sobe,
ko je zunaj Svet, ves lep in svetel,
a ne zate.

skušam se pomiriti z vestjo. prepričujem se z bolečo grozo,
da ne bo nikoli več bolje.

nikoli več tvoj vrt in zorano polje,
polno namišljenih vran.

Prepodiš jih z zamahom roke in vse izgine.
vse mine. Je to slovo?

droben piš zaveje v namišljenih krošnjah nad najino glavo.

Zeleni cvet življenja

beli hodniki brezupa. drsajoče postave
premikajo stene v nevidna vrata.
vse gre počasi, koraki, besede, gibi rok.
vse ostaja nedorečeno v preteklo dimenzijo časa,
izgubljenega v čudovitih fantazijah.
danes je spet sonce in dež je stvar percepcije čistega uma.
čistega?

čigavega?
poiščem te med njimi, droben smehljaj me upajočo prestavi v
tvojo predstavo,
ujamem ritem s korakom in preganjam številne kokoši iz tvojih
oči.

da so lačne, mi praviš in kako jih že celo jutro hraniš,
prihajajo od vsepovsod, ti pa sploh nimaš
kokoši na svojem dvorišču.

pomagam jih hraniti, da jih čim prej preženeva v kokošnjak,
mož ti ga je postavil, čeprav si bila ti tako proti, tako proti!
umirjaš svoje nemočno telo, veliko delo si opravila
čas je za posteljo, mi praviš in zakaj te budim,
ko je vendar noč.

noč še pride, ti pravim, poglej, zunaj je še dan,
sonce sije in na zamazano šipo tvoje sobice je prilepljena veja.
zeleni cvet življenja.

obsediš, ker ne veš, kaj je dan, a se znova nasmeheš,
kot bi se spomnila, da greš za konec tedna domov.

kar zdajle bi šla in žugaš mi, zakaj te toliko selim,
tolikokrat v novem hotelu še nisi spala.
ti pa bi se igrala.
z vnuki.
veliki so že, ti pravim,
a jim še vedno božaš drobne ročice in svilnate lase.
kot nekoč, ko si jih pazila in umivala še zame.
spomin te pomiri,
utrujen obraz mi pravi, naj odidem, le kaj sploh delam tu,
nimam kartice, ki odpira bela vrata.
prižgem ti televizor,
življenje premakneš v drugo predstavo.

Nočem, da imaš občutek, da si ujeta

nočem te zapreti v kletko tvojih štirih sten,
a vendar vzamem ključ.
nočem, da imaš občutek, da si ujeta
v belini svoje sobe ali tujega življenja.
a vendar poskrbim, ne dovolim, da spet uideš za svojim korakom
tja, kjer je kraj brez meja.
čez cesto ali v gozd, preko travnikov
za soncem.
za koncem, mi praviš v svojih svetlih trenutkih
in si želiš, da je konec, čisto konec.
mogoče misliš zares, mogoče se trudiš ohranjati
zelene liste pomladi, zrelo pšenico jeseni,
ali pa kar tako zimo, nedolžno belino tvojih
otroških dni.
tja se rada vračaš, v zeleno hišico na vrhu hriba,
kjer še vedno živi tvoja mama.
včasih oživiš tudi očeta. takrat zaigra harmonika
in tvoj nasmeh je raztegnjen za ples.
kako smo plesali, se spomniš svojih dekliških dni,
preden pogled spet zatava, ostekleni in vse izgine
v nemirne roke, ki jih pestuješ v naročju.
velikokrat jih gledaš, včasih so bile močne,
moške roke imam, si se pritoževala,
a so ti prišle prav v življenju, ko si dajala
in le malo vzela.

*včasih pa je svetel dan in takrat izkričiva
vso žalost in nemoč.
ne zapusti me,
mi rečeš in z nevidnim
črnilom izklešem tvojo prošnjo v srce.*

Ven iz te sive usode, na vrt življenja

kar navadite se na to, mi pravijo učene glave,
meni pa res ne gre v srce,
da bi to lahko postala resnica.
življenje je vendar orehova potica, polna rozin,
te izluščimo iz sredice in pozobamo najprej.
najprej rozine, šele potem potica,
najprej en dan, šele potem ves teden.
najprej en teden, nato mesec, kje je še leto!
zanikam,
ne sprejemem diagnoz in slabih prognoz,
vse bo še v redu, verjamem in te objamem,
da ti izbrišem strah iz gub.
iz odsotno povešenih oči mi siješ hvaležnost,
ko ti obujem noge iz copat,
ko te pospremim do vrat.
ven iz te sive usode, na vrt življenja
skozi tvojo cvetočo pomlad.
vso zimo sem jo čakala, zdaj pa bi odšla,
se skoraj nasmeješ in zlat trenutek dneva posije v večer.
tvoja sobica je tvoje zatočišče, tvoj mir,
dočakaš ga skupaj z luno, ki te
pozdravi izza drevesa.
veš, ko bom odšla v nebesa, mi pripravi nove čevlje,
ti niso več za na pot,
ne vem, ali naj se smejem, ali naj z jokom izbrišem mrzel pot,
ki me oblije.
ni še čas, mama, ji pravim, ona pa bežno
zavije ljubezen v hladen poljub.

Je le prazen prostor

*preveč se ukvarjaš z življenjem, mi pravijo
in moj vrt je poln plevela.*

*spomini kot tanke korenine preraščajo rjavo prst.
nekdan sem ljubila svoj vrt, bil je vedno odprt
pogledom,
sosedom.*

*ne vem, kdaj sem zgubila občutek za letni čas in
vse, kar je, je zima.*

*mi lahko očitaš, če sem zavila s tvoje poti?
tudi tebi se vedno bolj ustavlja korak,
pozabiš na dihanje in ko se spomniš, ga zajameš le malo.
zrak!*

*kot bi ga hotela precediti med zobmi.
kot bi ne želela napolniti pljuč,
kot bi odvrгла ključ, ki odklepa vrata veselja.
stisnem pesti, to ni molitev, sta le še jeza in bes,
bes in jeza na to, kar se zgodi
mimo naših pričakovanj in nobenih iskanj
ni več.*

*je le prazen prostor, ki ga tlačim v spomin,
da oživim tvoj vrt,
plevel in spomladansko hrepenenje.
jesen je ovenela korenje
in tvoje pridne dlani.*

Jutri bo morda zopet jesen

*včasih me ob prihodu domov pozdravi pomlad,
včasih pa se hladna jesen zagozdi med vrata.
ne prepoznaš mojega glasu in
nezaupljivo motriš moj korak,
še preden pridem čez prag.
navajena sem tvojih jeseni, ki se lahko v hipu zacvetijo v pomlad,
takrat je tvoj nasmeh bel popek skrbi,
ki vzcveti v olajšanje.
takrat popijeva kavo in se brezbrizno predajava dnevu,
ki vabi v zvezdnato noč.*

*tvoja spreminjanja so kot gnezdo,
v katerem spi ptica skrbi.
včasih mi uspe, da jo prepodim iz udobnega ležišča,
a vedno kroži nad mano.
včasih vrešči, včasih pa tiho zajoče v nemoči.
koliko še pomladi in zakaj sploh mrzla jesen, ki bo
nekoč, neko noč ali svetel dan
za vedno potonila v hlad?
življenje je kruto, si rečem, ko se preizkušam
na tehnični potrpljenja.
na eno stran obesim veselje in smeh,
na drugo stran se prevesi teža minevanja.
koliko je še ostalo tebe in mene,
mogoče pa jaz?
pobožam ti gubast obraz in zatipam smeh
okoli tvojih oči.*

tudi moje se zaiskrijo v prešerno pomlad.
trapa, mi rečeš in mirno zaspiva
na blazinah današnje mehkobe.
jutri bo morda zopet jesen,
morda pa samo nov dan.

V KROGU

Da ti navlažim srce

*v omari je še vedno
škatla zate.
precejen spomin diši skozi karton.
vem, kaj je v njem,
včasih ga kar tako odprem,
drugič pa diham vanj,
da ti navlažim srce.
radovedna sem, kaj je ostalo.
koliko tebe, koliko tvojih obrvi
in las, tvojega nosu in ušes?
tvojih zalizkov, ki so se barvali v sivo.
prezgodaj, da bi osivel,
prezgodaj, da ne bi več živel!
tvoj kapa je še vedno tam,
na njej je znak.
včasih si ga podrgnil v rokav,
drugič navlažil,
da bi se bolj bleščal.
nisi mi povedal, kako naj ga ohranim,
nisi mi povedal, kako naj se borim
za bel spomin nate!
moj Ati.
kar prepustil si me
zelenemu vetru pomladi,
naj se imamo radi, si naročil,
nabral si mrtvih cvetov v mrzlo naročje.*

S hostijo odpuščanja med ustnicami

Izgorevam v mravljici nasmeha,
ki ga nagiba iz ravnotežja.
uspeva mu do konice
noska, potem se
pretrese nazaj v težišče.
razočaranje mu nabere ustnice
v rožni popek.
zakrili z ročico in zajame bel zrak.
skozi lase se
prečešem do lička.
svilnat puhek ga medi,
svetlo nekaj in siva vijuga oči.
tako božje diši,
kot rosa, kot popek, kot Peter Pan.

zajamem ročico, za cel prst je je.
skrbno odberem kazalec, da ga
poljubim.
da mu obljubim, da sem tu.
da bom vedno tu.
najbrž dojame,
najbrž verjame, da je svet
dišeča plenična podloga.

prevzame me vso, angel,
ki se je poslinil po bradi.
da ga imamo radi, mu zakotalim
frnikolast nasmeh.
nasmehne se mi nazaj
s hostijo odpuščanja med ustnicami.

Skozi ekran se vame kremži

*gledam ga,
skozi ekran se vame kremži
dvoje oči.
nekaj laskov, ne vem,
mogoče jih vidim samo jaz,
mogoče jih ni.
majcena usteca se šobijo
na jok,
morebiti v smeh.
lička, hm, okrogla in mehka,
kot oblak!*

*gledam ga, njegov
nosek, majcena ušeska, usteca.*

*gledam to novo življenje,
čudovito in sveto.
gledam angela, ki je
zapustil nebo,
in se naselil v to ljubo telo.
gledam ga in vsa ljubezen
sveta se zgrne name,
me toplo objame,
vso me prevzame.*

Življenje!

Obležala so na polju neskončnosti

na tvoji mizi je še vedno tisti prt,
nisem ga snela, upam, da je pod njem ostalo kaj drobtin
tvojih dopoldanskih malic,
na njej je še vedno košara s sadjem,
tri pomaranče, ki si jih kupila malo pred tem.
pred čim?

ne odstranim jih, v upanju, da ti morda zadišijo,
se razlezejo v твоjih ustih, zamedijo zlati sok.
zadovoljno bi pokimala in rekla,
sladke so, te so res dobre!

na tvoji mizi je še vedno kup papirja,
nisem ga pospravila, v upanju,
da ga še kdaj preložiš in položiš list pred mene.
naj ti razložim, bi rekla, kaj piše!
potem bi pokimala in zamahnila,
da je itak vseeno.

v tvojem svetu je bilo vse urejeno,
vse prav in pošteno.

na tvoji mizi je še vedno podobica
Marija z Jezusom v naročju rešuje greh.
med stenami je še vedno tvoj smeh,
so tvoji gibi, tvoji vzdih, utrujeni koraki.
so tvoje slike, tvoje rože, copati.

na tvoji mizi je še kup zdravil, pripravljenih
za naslednji dan,
tako kot vsak dan dve na tešče, pet potem
in zvečer še tri.
potem se mirno spi.
na tvoji mizi je toliko nepotrebnih stvari, a to se le zdi tako.
brez njih ne morem začeti dneva,
ne zapreti vrat v večer.

svetloba neizrečenega, vlak brez tirnic,
prazna hiša brez oken in vrat.

pustila si jih, Mama, nisi jih pospravila, ko si odšla,
obležala so na polju neskončnosti.
kličem te, da precediš resničnost v jesen,
naj znova zaživi naslednjo pomlad.
kličem te, da ti povem, da te ne izpustim,
da si še zmeraj tu.

Da shranimo sonce v srce

*prišel si z jutrom in ugasnil zvezdo noči.
prvi žarki novega dne so se ujeli v svetel
obroč oči.*

*še gledaš začudeno,
še se ti zdi, da je varno
naročje zamenjal Svet.
ne boj se!*

*tukaj smo,
da zate ujamemo puhast oblak,
da shranimo sonce v srce.*

*tukaj smo,
da ujamemo veter v jadra
za barko življenja,
ki pluje tvoje ime.*

Bel snop svetlobe izdaja najine skomine

*najbrž te ni in te nikoli ni bilo
tako zares med zavesami najine sobe.
mogoče je samo rosa na šipi dihala
tvojo prisotnost, ki si jo spretno izmivala
s sten.*

*včasih sanjam večere s tabo
in pravljice zelene knjige.
nekoč si jih prebiral,
vsaj zdi se mi, da so strani zavihane od
tvojih prstov.*

*včasih te pogrešam. samo tako, da bi se skupaj
lišpali pred ogledalom
in gnezdili oči.*

*včasih pa se zgodi,
da tudi zjutraj hrepenim po noči
pod odejo.*

*bel snop svetlobe izdaja najine skomine,
da me še vedno prime, da te
pocukam za rokav in da ti rečem,
ostani, svet je prevelik zate!
da ne verjamem, da si odšla kot luknja
mladega spomina.*

Ne moreva zavrteti časa nazaj

koliko že in koliko še in vmes postaje?
vlak skupnega življenja piska v neznano.
zvoki koles, ki enakomerno udarjajo v tire,
ne dopuščajo izbire.
sediva v kupeju brez oken in vrat, svet je najina svetloba.
vse sva vzela s seboj,
vse, kar sva bila in kar postajava.
opazujem najina spreminjanja,
sproti črtam padce in
se lovim na robe vzponov.
Peca ali Triglav ali morebiti samo Šmohor?
vse šteje, vse so poti, ki jih obnavlja skupaj.
skrbno kosiva travo najinih let in nabirava šentjanževke.
so včasih ivanjščice cvetele dlje?
cel šop si mi jih naložil v vazo, cel šop belih cvetov
si mi podaril v zameno.
za kaj?
ti ne priznaš in jaz sem zagrebla
v gomilo sprotnih pregreh.
greh ali smeh, ali zgolj življenje?
ljubi, ne ljubi, mi odgovarja cvet,
vsakič znova preštejem
koničaste lističe in prebodem nov dan naveličanja.
gledam najina spreminjanja, so gube od smeha
ali zgolj let?
poglej, mi praviš, tale rjava pega sredi brega nad hišo
je zrasla čez noč.

*nič ti ne rečem, svetlo zelenje pomladi se
je postaralo v maju.
ne moreva zavrteti časa nazaj,
najbrž ga niti nočeva,
štejeva vagone, postaje, leta
in vse bolj naju.*

Preveč puhaste praznine

*pogrešanje se je ugnezdilo kakor ptica pomladi.
nanosi slame in vejic, zgodnje perje vmes.
gnezdo je prazno, ptica je odletela,
preden bi vanj položila srce.
poskušam s svojim. upira se.
preveč prepiha in slame, preveč puhaste praznine.
čakam te, čakam ptico najine jeseni in
jo prosim, naj ne odide na jug.
vso zimo bi ji trosila sončnic,
cvetele so na mojem vrtu.
nisi jih videl, odšel si že prej.
že pred to pomladjo, že pred lansko zimo.
že preden si sploh prišel.*

*pogrešanje gnezdi v meni, kakor rajska ptica.
naj pojem njeno pesem?*

Koliko mene je v vaju?

*koliko mene je v vaju
In koliko vaju brez mene?
vse kar je resničnega sem vtakala v oblekice
vajinega otroštva, v pisane torbe šolskih dni
in zatajevana hrepenenja prešerne mladosti.
moja čudovita sin in hči.*

*nobena pesem ne zveni lepše, kot vajin pozdrav,
nobena ptica nima lepšega perja
In nobena zvezda nima večje moči,
kot je svetloba vajinih oči.
moja ljubljena sin in hči.*

*zrasla sta in moje roke so postale
prekratke,
da bi vaju hkrati objela,
ujela v toplo srce naš skupni čas.*

*ali pa me je samo strah dotika resnice,
ki v nagubano lice
briše mojo mladost.*

NA OSAMELCU

Da je tam kljuvala bisere

*tistega dne se je vame naselila golobica,
ne da bi zapela, je sedla na osamelec
mojega srca in stisnila glavo pod peruti.
njena teža se je upognila v prsni koš,
da je bil vsak vdihljaj potovanje brez konca.
nisem vedela njenega imena,
zato je nisem mogla odpoditi,
nič nisem mogla.
samo sprejela sem jo v svoje oči,
da je tam kljuvala bisere
mojih vetrov, ki so ji razpirali krila.*

*skupaj prebivava, golobica in jaz,
na olupljeni veji mojega srca.*

Čakam, da se pripnejo nazaj

še vedno hranim tvojo številko,
ne vem za kdaj in zakaj?
znam jo na pamet,
zaporedje števil od naprej in nazaj.
ponavljam jih v sanjah, pobiram jih, ko padajo po tleh,
in čistim z njih prah in pasjo dlako.
ponavljam jih v mantri, skupaj s tvojimi slikami,
pripetimi s kljukicami na vrstico med očmi.
včasih se vrvica odpre in slike se razpršijo v zrak,
ne morem jih urediti v nobeno zaporedje.
čakam, da se pripnejo nazaj.
ponavljam jih med jedjo, žvečim med grižljaji hrane,
obesijo se za zobmi, ne očistim jih, le pustim,
da devetica leže med petico in sedem. kje je sedem?
Fibonaccijevo zaporedje ali kvadrat naravnih števil?
ponavljam jih zaradi njih samih,
tvojih števil.
ponavljam jih brez misli, brez upanja,
ne računam več,
da bo zazvonilo in se bo nevidno izpisalo tvoje ime.
še vedno hranim tvojo številko,
nimam je zapisane v telefonu,
niti na iztrganem listu beležke.
nikjer je nimam zapisane,
samo hranim jo.

Za solze še bolj

*danes je dan za poplave.
Vse vode sveta so združile struge,
besnenje nebesnih tekočin jih polni
z neizmerljivi volumni globine, nepredvidljive silnice
jih ženejo preko sonc in lun.
bibavica ječi,
še malo, pa bo vesolje preštevalo morske pse in kite,
školjke se bodo razpršile po zvezdah
in jih povsem prekrile,
sonce bo zaman sušilo svoje žarke
na Merkurju in Veneri,
vsepovsod bodo morja in reke,
jezera in brezmejni ocean.
še majhni potočki bodo
pozabili, kako majhni so.
danes je dan za poplave in solze.
za solze še bolj.*

Nihče te ni pripravil za pomlad

*včasih, sem v svežih pomladnih večerih rada prisluhnila
tvoji tisočletni pesmi,
tiho so božale moja ušesa
starodavne zgodbe nemih rib
iz zatajevanaih globin.*

*v jesenskih večerih sem poslušala tvoj mili klic
zadušen v morju odplak.
ječala si v naveličanem toku
in s svoje svilene obleke otresala
Človeški smrad.*

*v zimskih večerih si prosila,
val za valom je zadeval
v razjeden breg poln nizkih mostov,
ki te razdvajajo v tvojem toku.
nihče te ni pripravil za pomlad,
belo nevesto mojega otroštva.
nihče ni očistil polomljenih vej,
ki so trgale praznično obleko,
nihče ni brisal solz, ki so polnile tvojo strugo.*

*potem si nekega poletnega večerai pobesnela,
zabučala nemoč,
zajedla v breg umazano bolečino globin,
odnašala stran, vse kar je bilo odveč,
kar ni sodilo v tvoj deroči svet,
v tvojo strugo,
v tvojo pesem.*

*nihče ni sočustoval s teboj.
tisoč in enkrat preizkušena reka mojega življenja!*

*na tvojem razbitem bregu stojim,
trgam iz nederij blatne spomine
in te ponižno rotim;
odpusti nam.*

Obžalovanje je kot zvezda na temnem nebu,

pogrešanje se greje pod odejo in
prede svoje temne nitke vprašanj,
na katera iščem odgovorov
še dolgo potem, ko že zaspim.
ali morebiti še bedim
in samo mislim, da je spanec milostno položil
svoje dlani na oči?
obžalovanje je kot zvezda na temnem nebu,
sveti skozi okno, skozi kožo in kosti
vso me prežarči, ne morem mu uiti.
niti ne poskušam.
mogoče je bilo že zdavnaj prej,
pred besedo, pred mislijo,
pred dejanjem, vse urejeno?

zagrebem prste v nevidno,
zaledenelo tipajo hladni zrak.

Še malo čez

tako je, da ne morem zapisati ničesar,
kar bi imelo kakršen koli smisel.
ne kaže na nič, kar bi odluščilo skorjo s sredice
in zgrizlo mehko bolečino mojih večerov.
takrat je najtežje. črni vrani se spustijo
z neba in kljuvajo
blazinice mojih prstov.
najbolj žalosten je kazalec,
z njim sem ti ljubkovala oči in nos,
krožila okoli lica, zdaj pa iz njega štrli gola kost.
mesec se bori z meglicami, vse se zdi,
kot za temno zaveso.
potem si otrem oči in za hip te vidim,
smejiš se mi.
sedem na lunin krajec
in zaniham z nogami čez rob.
še malo čez?
še malo!

O Milojki

Milojka Bačovnik Komprij, slovenska književnica in kulturna delavka.

Rojena je leta 1963 v Slovenj Gradcu. Osnovno šolo je obiskovala do četrtega razreda v Šmartnem ob Paki, v podružnici v Skornem, nato v Šoštanju, kjer je zaključila šolanje na Osnovni šoli Biba Roeck. V letu 1982 je zaključila Srednjo ekonomsko šolo (takrat Ekonomska šola Edvarda Kardelja) v Slovenj Gradcu. Na Višji prometni šoli Portorož je diplomirala leta 1990 in leta 2005 na Visoki šoli za upravljanje v Novem mestu. Naziv magistrica znanosti je pridobila leta 2014 na podiplomskem študiju na Fakulteti za management v Kopru. Ves čas je zaposlena v javni upravi, od leta 2003 dalje na Zavodu za kulturo Šoštanj.

Deluje kot organizatorka in moderatorka razstav in prireditvev, dopisnica in urednica in kot urednica ter članica več uredniških odborov. Je tudi sodnica porotnica, pooblaščenka za poroke, ambasadorica lahkega branja.

Štirinajst let je bila predsednica Šaleško literarnega društva Hotenja. Objavlja v literarnih revijah, kot so Sodobnost, Dialogi, Mentor, Apokalipsa, Z besedami, Hotenja, Vpogled in Vsesledja.

Z družino živi v Skornem pri Šoštanju.

*Zahvaljujem se Knjižnici Velenje,
direktorju Dragu Martinšku in
oblikovalcu Stanetu Hafnerju ter
piscu spremne besede dr. Zoranu
Pevcu, ker so dali zbirki potrebno
svetlobo.*

POD MILOSTJO NEBA

Zoran Pevec, Pod milostjo neba 3

MED NEBOM IN ZEMLJO

Ker ti nisem mogla zreti v bele oči 7

Že takrat ali pa veliko prej si bil z menoj 8

Bom lahko živela od njih 10

*Bedenje s tabo je prijazen obred
umivanja nog 12*

Zrcalo moje duše v njej živi 14

Zamišljeno pokrivaš krila z nočjo 16

Daj mi resnico, da se borim z njo 18

Je tvoje nevidno srce krvavelo 19

Tako vsa in vse si bila 20

Tisoče drobnih ljubezni si nam dala 22

Vrtenje brez premora okoli in okoli 24

Še je v meni deklič in sanje se niso izpolnile 26

Tako se mi zdi, da tudi ti malo počivaš 28

In vse puščave so ozelenele 29

Prišla do zlatega konca 30

V DRUGI PREDSTAVI

Nikoli več tvoj vrt in zorano polje 33

Zeleni cvet življenja 34

Nočem, da imaš občutek, da si ujeta 36

<i>Ven iz te sive usode, na vrt življenja</i>	38
<i>Je le prazen prostor</i>	39
<i>Jutri bo morda zopet jesen</i>	40

V KROGU

<i>Da ti navlažim srce</i>	43
<i>S hostjo dpuščanja med ustnicami</i>	44
<i>Skozi ekran se vame kremži</i>	45
<i>Obležala so na polju neskončnosti</i>	46
<i>Da shranimo sonce v srce</i>	48
<i>Bel snop svetlobe izdaja najine skomine</i>	49
<i>Ne moreva zavrteti časa nazaj</i>	50
<i>Preveč puhaste praznine</i>	52
<i>Koliko mene je v vaju?</i>	53

NA OSAMELCU

<i>Da je tam klujuvala bisere</i>	55
<i>Čakam, da se pripnejo nazaj</i>	56
<i>Za solze še bolj</i>	57
<i>Nihče te ni pripravil za pomlad</i>	58
<i>Obžalovanje je kot zvezda, na temnem nebu</i> . . .	60
<i>Še malo čez</i>	61
O Milojki	62

Zbirka DROBEN LIST

Doslej izšlo:

1. Vinko Šmajš
SKRITI DNEVNIK, 2007
2. Roman Kralj
**KROKI-PORTRETI SLOVENSКИH
KNJIŽEVNIKOV**, 2008
3. Več avtorjev
HOTENJ©A
Šaleški literarni almanah, 2008
4. Bojan Glavač
PESMI IZ KLOBUKA, pesmi, 2009
5. Josip Bačič - Savski
POSVETILNE PESMI, 2010
6. Marijan Salobir
LOVSKA KRONIKA, 2012
7. Lojze Vrenčur
MAJHNA IN VELIKA VRATA, 2015
8. Kilojka B. Komprej
POD MILOSTJO NEBA, 2023

»... Jaz sem droben, droben list,
ki drevo mu daje hrano ...«

Karel Destovnik Kajuh

Zbirka DROBEN LIST

Milojka B. Komprej

POD MILOSTJO NEBA

Izdala

Knjižnica Velenje

Zanjo

Drago Martinšek

Spremna beseda

Zoran Pevec

Jezikovna redakcija

Jože Volk

Slike

Shutterstock, Pinterest

Oblikovanje in prelom

Peter Stanislav Hafner

Tisk

ZIP center, d. o. o.,

Ravne na Koroškem

Naklada

350

Velenje, 2023